

VENDIM
Nr.18, datë 3.5.2007

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Gjergj Sauli	Kryetar i Gjykatës Kushtetuese
Alfred Karamuço	Anëtar i “ “
Fehmi Abdiu	Anëtar i “ “
Kristofor Peçi	Anëtar i “ “
Kujtim Puto	Anëtar i “ “
Vjollca Meçaj	Anëtare e “ “
Xhezair Zaganjori	Anëtar i “ “
Sokol Sadushi	Anëtar i “ “
Petrit Plloçi	Anëtar i “ “

me sekretare Brunilda Bara, në datë 30.11.2006, mori në shqyrtim në seancë gjyqësore me dyer të hapura çështjen nr.42/12 Akti që i përket:

KËRKUES: SELAMI ZALLI, përfaqësuar nga avokat Vangjel Kosta, me deklaram.

SUBJEKT I INTERESUAR: PROKURORIA E PËRGJITHSHME, në mungesë.

OBJEKTI: Shpallja si i papajtueshëm me Kushtetutën i vendimit nr.4, datë 1.7.2004 të Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë.

Kërkuesi ka parashtruar se vendimi i kundërshtuar është rezultat i një procesi të parregullt ligjor në drejtimet e mëposhtme:

- Është cenuar e drejta për t'iu drejtuar gjykatës, sepse gjykatat nuk janë shprehur për të gjitha kërkimet e paraqitura.

- Çështja nuk është gjykuar nga një “gjykatë e caktuar me ligj”, sepse Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë nuk kanë dalë me vendim unifikues. Për pasojë, Kolegjet e Bashkuara nuk ishin kompetente ta shqyrtonin vetë çështjen, por duhet t'ia dërgonin për shqyrtim Kolegjit Civil të asaj Gjykate.

- Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë kanë mbajtur qëndrim të njëanshëm, sepse vendimi i kundërshtuar vjen në kundërshtim me një vendim të mëparshëm unifikues të kësaj Gjykate.

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes Petrit Plloçi, përfaqësuesin e kërkuesit dhe shqyrtoi çështjen në tërësi,

VËREN:

Me dekretin nr.3037, datë 1.6.2001 të Presidentit të Republikës së Shqipërisë, kërkuesi është transferuar nga detyra e prokurorit të Drejtorisë së Hetimit e Kontrollit të Prokurorisë së Përgjithshme, në detyrën e prokurorit në Prokurorinë pranë Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Pogradec.

Mbi padinë e kërkuesit, Gjykata e Apelit Tiranë, me vendimin nr.97, datë 18.9.2002, ka vendosur pranimin e padisë, duke shfuqizuar dekretin nr.3037, datë 1.6.2001 të Presidentit të Republikës së Shqipërisë përse i përket transferimit të kërkuesit.

Mbi rekursin e Prokurorit të Përgjithshëm, Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë, me vendimin nr.3, datë 30.1.2002, kanë vendosur prishjen e vendimit të mësipërm të Gjykatës së Apelit Tiranë dhe pushimin e gjykimit të çështjes.

Mbi kërkesën e Selami Zallit, Gjykata Kushtetuese, me vendimin nr.38, datë 23.12.2003, ka vendosur shfuqizimin e vendimit të mësipërm të Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë dhe dërgimin e çështjes për shqyrtim po në atë Gjykatë.

Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë, me vendimin nr.4, datë 1.7.2004, kanë vendosur ndryshimin e vendimit nr.97, datë 18.9.2002 të Gjykatës së Apelit Tiranë dhe rrëzimin e padisë.

Vendimi i fundit i Kolegjeve të Bashkuara është kundërshtuar nga kërkuesi duke kërkuar

shfuqizimin e tij si jokushtetues.

1. Për shkeljen e së drejtës për t'iu drejtuar gjykatës.

Vendimi i Kolegjeve të Bashkuara është kundërshtuar nga kërkuesi me pretendimin se kjo Gjykatë nuk është shprehur për të gjitha kërkimet e tij, për pasojë është shkelur e drejta e aksesit në gjykatë, si një nga aspektet e së drejtës për një proces të rregullt ligjor, parashikuar në nenin 42 të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë.

Konkretisht, kërkuesi ka pretenduar se me padinë drejtuar Gjykatës së Apelit Tiranë, përveç kërimit për shfuqizimin e dekretit nr.3037, datë 1.6.2001 të Presidentit të Republikës për transferimin e tij ka kërkuar edhe “detyrimin për shpërblimin e dëmit të shkaktuar nga nxjerrja aktit”.

Lidhur me këtë pretendim Gjykata Kushtetuese konstatoi se në datë 29.3.2002 kërkuesi ka ngritur padi me objekt shfuqizimin e dekretit të mësipërm të Presidentit të Republikës. Në këtë padi nuk është parashtruar ndonjë kërkim tjetër nga ana e kërkuesit për dëmshpërblim. Më pas, kërkuesi ka kërkuar shtimin e objektit të padisë për detyrimin e të paditurve për shpërblimin e dëmit të shkaktuar nga transferimi i paligjshëm. Rezulton gjithashtu se në këtë kërkesë, nga ana e kërkuesit, nuk është përcaktuar vlera e objektit të padisë. Në përfundim të gjykimit, Gjykata e Apelit Tiranë ka vendosur shfuqizimin e dekretit, ndërsa për kërkimin për shpërblimin e dëmit nuk është shprehur. Në Gjykatën e Lartë çështja ka shkuar mbi bazën e rekursit të Prokurorit të Përgjithshëm të Republikës së Shqipërisë dhe të vendimit të Kryetarit të Gjykatës së Lartë për shqyrtimin e çështjes në Kolegjet e Bashkuara. Lidhur me këtë kërkim të kërkuesit, Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë janë shprehur se kjo Gjykatë nuk mund të shprehet për “zgjidhjen e pasojave që rrjedhin prej transferimit”, sepse “nuk janë trajtuar gjatë gjykimit në apel” dhe se “këto kërtime mund të zgjidhen në një gjykim tjetër në bazë të disponibilitetit të paditësit”.

Me këtë rast, Gjykata Kushtetuese përsërit qëndrimin e saj se e drejta për t'iu drejtuar gjykatës është një nga aspektet e së drejtës për një proces të rregullt ligjor, parashikuar nga neni 42 i Kushtetutës. Por, Gjykata Kushtetuese thekson se e drejta e aksesit në gjykatë nuk është absolute, pasi nga natyra e saj kjo e drejtë kërkon rregullim ligjor. Një aspekt konkret i këtij rregullimi janë edhe rregullat për paraqitjen e padisë, që përcakton Kodi i Procedurës Civile. Për pasojë, fakti se kërkuesi ka paraqitur një kërkesë për shtimin e objektit të padisë, që nuk përmbush standardet e padisë nuk e vinte gjykatën para detyrimit për ta marrë atë në shqyrtim. E drejta e aksesit në gjykatë imponon për kërkuesin respektimin e rregullave procedurale në këtë drejtim. Përveç kësaj, Gjykata Kushtetuese konstaton se Gjykata e Lartë e ka lënë të hapur mundësinë që kërkuesi lidhur me kërkimin për shpërblimin e dëmit mund t'i drejtohet me padi të veçantë gjykatës së apelit.

Në këto kushte, Gjykata Kushtetuese konkludon se e drejta e aksesit në gjykatë nuk është shkelur.

2. Për shkeljen e parimit të gjykimit nga një “gjykatë e caktuar me ligj”.

Gjykata vë në dukje se objekti i termit “gjykatë e caktuar me ligj”, në nenin 42/2 të Kushtetutës, është të sigurojë që organizimi gjyqësor në një shoqëri demokratike të mos varet në diskrecionin e ekzekutivit, por të rregullohet me ligj të parlamentit. Gjykata shton se shprehja “gjykatë e caktuar me ligj” mbulon jo vetëm bazën ligjore për ekzistencën e vetë “gjykatës”, por edhe përbërjen e trupit gjykues të ngarkuar për gjykimin e çdo çështjeje konkrete.

Në këndvështrimin e konsideratave të mësipërme, Gjykata Kushtetuese vlerëson se Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë për gjykimin e çështjes që u është paraqitur kanë qenë “gjykatë e caktuar me ligj”.

Sipas nenit 481 të Kodit të Procedurës Civile “Kryetari i Gjykatës së Lartë mund të vendosë që gjykata të shprehet në kolegje të bashkuara për rekurse të paraqitura nga palët, për të cilat ka praktika të ndryshme e të mëparshme në kolegjet e thjeshta”. Ndërsa sipas nenit 485 të këtij Kodi, në përfundim të shqyrtimit të çështjes, si kolegi civil, ashtu dhe Kolegjet e Bashkuara kanë të njëjtat mundësi procedurale për të vendosur. Për pasojë, Gjykata Kushtetuese vlerëson se shqyrtimi i çështjes në këto kolegje nuk e keqëson mundësinë procedurale të kërkuesit.

Përsa sipër, Gjykata Kushtetuese konkludon se në rastin në shqyrtim ka një bazë të vlefshme juridike që çështja e kërkuesit të shqyrtohet nga Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë si “gjykatë e caktuar me ligj”.

3. Për shkeljen e parimit të gjykimit nga një “gjykatë e paanshme”.

Përsa i përket “paanshmërisë” në kuptim të nenit 42/2 të Kushtetutës, ekzistojnë dy teste për të vlerësuar nëse një gjykatë është e paanshme: i pari konsiston në përcaktimin e bindjes personale të

gjyqtarit në fjalë, në një çështje të dhënë; dhe i dyti, në vlerësimin nëse gjyqtari ka ofruar garanci të mjaftueshme për të përjashtuar çdo dyshim të ligjshëm në këtë drejtim. Përjashtimi i këtyre dyshimeve është garanci për besimin që duhet të frymëzojnë gjykatat në një shoqëri demokratike për publikun dhe mbi të gjitha, për palët në procesin gjyqësor.

Në çështjen në shqyrtim, kërkuesi ka parashtruar si rrethanë për njëanshmërinë e Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë pretendimin se vendimi i dhënë nga kolegjet e bashkuara vjen në kundërshtim me një vendim të mëparshëm unifikues të këtyre kolegjeve.

Nisur nga konsideratat e mësipërme, Gjykata Kushtetuese konkludon se ky pretendim nuk ka të bëjë me njëanshmërinë e gjykatës. Zbatimi i ligjit dhe unifikimi i praktikës gjyqësore është në diskrecionin e Gjykatës së Lartë. Koherenca e vendimeve të kësaj Gjykate është një aspekt i besueshmërisë në këto vendime, por shmangia e kësaj Gjykate, në ndonjë rast, nga praktika e saj e unifikuar, nuk mund të interpretohet si shkelje e standardit të paanshmërisë së gjykatës. Përveç kësaj, kërkuesi nuk ka paraqitur ndonjë rrethanë tjetër, që vë në dyshim paanshmërinë e Gjykatës së Lartë në aspektin objektiv dhe subjektiv, rrethana që, në vija të përgjithshme, përshkruhen në nenin 72 të Kodit të Procedurës Civile.

Për pasojë, Gjykata Kushtetuese konkludon se kërkuesi nuk ka asnjë bazë të ligjshme për të vënë në dyshim paanshmërinë e Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë në shqyrtimin e çështjes së tij.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në mbështetje të neneve 72 e 77 të ligjit nr.8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, njëzëri,

VENDOSI:

- Rrëzimin e kërkesës.
- Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.